N°. 34. A°. 1838.

ZATURDAG, den 28sten APRIL.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

WET *van den 25 April 1838, houdende verklaring omtrent den waren zin en strekking van 's Konings Besluit dd. 15 Augustus 1834 Sub. No. 35 betrekkelijk de toepassing van het oud-Hollandsch Strafregt op alle zoodanige delicten, waaraan Militairen het zij alleen of in Compliciteit met Inwoners der Nederlandsche West-Indische Bezittingen zich schuldig mogten maken en waartegen bij het Militair Wetboek niet is voorzien.*

IN NAAM DES KONINGS!

DE GOUVERNEUR GENERAAL DER NEDERLANDSCHE WEST-INDISCHE BEZITTINGEN.

Allen die deze zullen zien of hooren lezen, SALUT! doet te weten:

In ervaring zijnde gekomen dat de Inhoud van 's Konings besluit dd. 15den Augustus 1834 Sub. N°. 35 twijfel heeft doen ontstaan, of de woorden *»dat in alle zulke gevallen, waartegen bij het Militaire Wetboek niet is voorzien, het oude Hollandsche Strafregt voor als nog alleen toepasselijk zal zijn"* in eenen beperkten zin opgenomen en mitsdien eene uitsluiting van de door den Kolonialen Wetgever vervoudende Strafwetten behelsden dan wel of de bedoelde Koloniale Strafwetten onder de woorden *oud-Hollandsch Strafregt* begrepen en alzoo in de gevallen bij 's Konings besluit vermeld, evenzeer van toepassing zijn;

ZOO IS HET, dat wij allen twijfel ten dezen willende wegnemen, na gehoord te hebben den Kolonialen Raad, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk wij goedvinden en verstaan bij de volgende Artikelen te verklaren en te bepalen:

ARTIKEL 1.

Dat onder de woorden *oud Hollandsch Strafregt* vervat in 's Konings besluit van den 15den Augustus 1834 Sub N°. 15, alle binnen de Nederlandsche West-Indische Bezittingen vigerende Strafwetten, hetzij van vroegere hetzij van latere dagtekening zijn begrepen, als met het oude Hollandsche Strafregt een geheel uitmakende en dat mitsdien in de gevallen bij het Koninklijk besluit bedoeld, ook de Koloniale Strafwetten als een deel van het oud-Hollandsch Strafregt daarstellende, aan volkomene toepassing zijn.

ART. 2.

Te bepalen, dat, in afwachting der nadere approbatie des Konings, deze verklaring voorloopig van kracht zal zijn.

En opdat niemand hiervan eenige onwetendheid moge voorwende, zal deze op de gebruikelijke wijze worden gepubliceerd en in het Gouvernements-blad geinsereerd.

Aldus gearresteerd alhier aan *Paramaribo*, den 25sten *April* 1838, het Vijf en Twintigste jaar van Zijner Majesteits regering.

E. L. VAN HEECKEREN.

Ter Ordonnantie van Zijne Excellentie,
De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gepubliceerd alhier aan *Paramaribo*, den 26sten *April* 1838.
De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

WET *van den 25 April 1838, houdende wijzigingen der Reglementaire bepalingen omtrent den* in- en uitvoer van Slaven in de Nederlandsche West-Indische Bezittingen, *vervat in de Publicatie van den 26/29 October 1830 (G. B. sub No. 14.)*

IN NAAM DES KONINGS.

DE GOUVERNEUR GENERAAL DER NEDERLANDSCHE WEST-INDISCHE BEZITTINGEN.

Allen die deze zullen zien, of hooren lezen, SALUT! doet te weten:

In overweging hebbende genomen, dat de ondervinding der laatste jaren ten aanzien *van den uit- en invoer der Slaven van en naar de Nederlandsche West-Indische Bezittingen onderling* bezwaren heeft doen kennen, welke zoo uit aanmerking van den verschillenden arbeid der Slaven in deze onderscheidene bezittingen als uithoofde van andere locale omstandigheden, in het welbegrepene belang eener goede Policie behooren te worden weggenomen;

ZOO IS HET, dat Wij, den Kolonialen Raad gehoord, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan bij deze,

ARTIKEL 1.

De uit- en invoer der Slaven van en naar de Nederlandsche West-Indische Bezittingen onderling wordt provisioneel opgeschort, doch blijft aan den Gouverneur Generaal voorbehouden, om in bijzondere daarvoor vatbare gevallen, den bij dit Artikel bedoelde uit- en invoer van Slaven toe te staan.

ART. 2.

De invoer van Slaven in de Nederlandsche West-Indische Bezittingen uit vreemde Kolonien en Plaatsen, alwaar de directe invoer van Slaven uit *Afrika* niet geoorloofd is, zal alleen krachtens eene speciale permissie van den Gouverneur Generaal en, voor zooveel de Eilanden betreft, van de Gezagvoerders aldaar mogen geschieden.

ART. 3.

De uitvoer van Slaven uit de Nederlandsche West-Indische Kolonien naar vreemde Kolonien en Plaatsen, waar de directe invoer van Slaven uit *Afrika* verboden is, blijft aan de bestaande bepalingen onderworpen.

ART. 4.

Zoo dikwerf strijdig met den inhoud van Artikelen 1, 2 en 3 dezer Wet, eenige in of uitvoer van Slaven mogt plaats hebben, zal door dengenen of ieder van diegenen welke zich daar aan schuldig of medepligtig zullen maken eene boete van *Duizend Guldens* worden betaald voor elken ingevoerden of uitgevoerden Slaaf, onder gehoudenheid der schuldigen of medepligtigen, hetzij eigenaren der Slaven, hetzij anderen, om de ingevoerde Slaven dadelijk ten hunnen kosten weg te zenden.

ART. 5.

Voor zoo verre door de vorenstaande bepalingen in de Publicatie van den 26/29 October 1830, (Gouvernements-Blad van dat jaar Sub. N°. 14), geene wijziging is te weeg gebragt, blijft dezelve overigens van kracht.

ART. 6.

Deze Wet zal in de verschillende Nederlandsche West-Indische Bezittingen, van het oogenblik harer afkondiging in iedere Kolonie onder de nadere approbatie des Konings provisioneel verbindende zijn.

En opdat niemand hiervan eenige onwetendheid moge voorwende, zal deze op de gebruikelijke wijze worden gepubliceerd en in het Gouvernements-blad geinsereerd.

Aldus gearresteerd alhier aan *Paramaribo*, den 25sten *April* 1838, het Vijf en Twintigste jaar van Zijner Majesteits regering.

E. L. VAN HEECKEREN.

Ter Ordonnantie van Zijne Excellentie,
De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gepubliceerd alhier aan *Paramaribo*, den 26sten *April* 1838.
De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 24 April 1838.*

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal van den 19den dezer, N°. 477/433, is de Heer ABRAHAM VAN MEERTEN, *Griffier bij het Geregtshof* alhier, geassumeerd tot *Lid van den Raad van Administratie van het Pensioen-Fonds der Ambtenaren*, in plaats van den met buitenlandsch verlof afwezigen Heer Mr. H. B. HAIJUNGA.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 25 April 1838.*

Bij resolutie van heden, N°. 490/446, heeft Zijne Excellentie de Gouverneur Generaal aan het minderjarig vrijgeboren Kind van wijle de vrijgelatene EMELINA van CAMERON, FREDERIK WILLEM HENDRIK, den familie-naam van VAN ZUTPHEN verleend.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

BURGERLIJKE-STAND.

PARAMARIBO, *den 26 April 1838.*

Heden zijn in *ondertrouw* opgenomen: JEAN JACQUES LEIJSNER en LOUISE HENRIETTE DU CORAL; beide alhier geboren en woonachtig.

De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,
T. M. SCHOTBORGH.

Mengelingen.

De dichter *Matthisson*

Friederich Matthisson (naderhand, door bijzondere gunst des Konings van Wurtemberg, F. von Matthisson) werdt in het jaar 1761, na zijns vaders dood, geboren. Zijn grootvader, een dorpspredikant, gaf hem eene huisselijke opvoeding tot dat hij veertien jaren bereikt had, als wanneer hij naar het Collegie van Klosterbergen en vervolgens naar Halle gezonden werd, alwaar hij zich op de studie der godgeleerdheid toelegde. Hij verliet

dit vak spoedig voor philologie, natuurlijke wijsbegeerte en fraaije letteren. Toen hij zijne akademische loopbaan geëindigd had, werd hij onderwijzer in de toenmalige Philanthropine van Basedow, maar bleef daar slechts een jaar; en zijne volgende bezigheid bestond in het vergezellen van eenige jonge Lijflanders op hunne reizen door Duitschland. Hierop ging hij naar Zwitserland, en leefde twee jaren met zijnen vriend B o u s f e t t e n te Nyon. Hij werd door zijne omstandigheden gedwongen, om eene plaats als bijzonder onderwijzer aan te nemen, in het huis van een' bankier te Lyon, alwaar hij vier jaar doorbragt. Na zijnen terugkeer in Duitschland werd hij bevorderd tot de waardigheid van Lector en *Compagnon-de Voyage* der Prinses van Dessau met welke hij Italie, Tyrol en Zwitserland bezocht. In het jaar 1809 trad hij als bibliothecaris in dienst van den Koning van Wurtemburg. In een later tijdperk, huwde hij, reeds zeer oud zijnde, eene jonge en zeer beminnelijke vrouw, die hij het ongeluk had van na eenen korten maar hoogst gelukkigen echt, te verliezen. Hij begaf zich toen naar Dessau, waar hij het overige van zijn leven in rust en afzondering sleet, en stierf te Wörlitz in 1832.

Het was in 1826, te Weimar, dat ik het eerst met M a t h i s s o n in kennis gebragt werd, en ofschoon M a t t h i s s o n mij de eer aandeed van mij in het openbaar te omhelzen, in erkentenis van mijne onbelangrijke talenten als de eerste Duitsche Improvisator (dat is te zeggen, de eerste, die het gewaagd had aan zijne landgenooten te toonen, dat dichterlijke improvisatie in hunne taal niet onmogelijk was) kan ik niet zeggen, dat ik eenen gunstigen indruk bekwam, hetzij van zijn uiterlijk voorkomen, hetzij van zijne manieren. Er was in hem zekere zwakke ijdelheid te onderkennen, welke noch den dichter, noch den man paste. Zijn lang verblijf aan verschillende hoven had hem een' hoveling gemaakt; *les grands de la terre* schenen hem godheden toe; hij was vol strijkaadjen, en eeuwig knikende en buigende als een knipmes, of als een landedelmans dochter op het eerste bal, dat zij bijwoont. Hij was een klein dun mannetje, met wit haar — maar geheel die waardigheid missende, welke men van een' dichter van zijne vermaarheid mogt verwachten — vol van den diepsten eerbied voor al wat een lintje in het knoopsgat droeg, of zijn' naam met een *een* of voor schreef. Een mijner vrienden, wijlen W i l h e l m M ü l l e r, ontmoette hem eenigen tijd daarna te Stuttgart, en alhoewel beide letterkundigen, en 't geen meer zegt, beide gelukkig als dichters, sprak de zwakke oude M a t t h i s s o n gedurende het gansche gesprek over niets dan de beminnelijke hoedanigheden, talenten en bekwaamheden van den Erfprins van Wurtenberg, en drong bij den goedhartigen M ü l l e r zeer ernstig er op aan, om in persoon bij den Prins zijne opwachting te maken. M ü l l e r stemde er in toe, en vroeg: *»Hoe oud is de jonge Vorst?* M a t t h i s s o n antwoordde met ernst en vuur, *de hoogst veel-belovende Koninklijke telg is even zijn* VIERDE *jaar gepasseerd!«* Eens sprak M a t t h i s s o n te Weimar, in eenen letterkundigen kring van niets dan van zijne eigene talenten als voorlezer, en plaagde zelfs G o e t h e zoo zeer, dat de laatste eindelijk hem toestond eenige tooneelen uit zijn (G o e t h e's) eigen *Faust* hem voor te lezen. Ter eere van den bijzonderen bibliothecaris des Konings van Wurtemberg gaven de letterkundigen van Wismar eens een diner, waarop H u m m e l verpligt was te spelen, en de schrijver, zoo als reeds gemeld is, om eenige extemporé-verzen tot lof van G o e t h e (een thema dat M a t t h i s s o n zelf opgaf) te beproeven; de oude dichter, beloonde hen, tot vergelding, met het reciteren van eenige zijner kleinere gedichten, hetwelk evenzeer hunne harten en hunne soep deed koud worden.

Ieder, die slechts eenige menschenkennis bezit, zal, verbeelden wij ons, zeer weinig moeite hebben om te raden, zelfs uit deze weinige karakteristieke anecdoten, tot welke klasse van dichters M a t t h i s s o n behoorde. Om kort te gaan, hij was een sentimenteleschilder van menschelijke gevoelens, maar zijne schetsen zijn, aan den eenen kant, onnaauwkeurig, — aan den anderen, overladen met gemaaktheid. Hij schept vermaak, om met eene diepe, maar onnatuurlijke en gekunstelde melancholie te streelen: wij vinden in zijne verzen niets dan eeuwige klagten en gebeden, en de volmaaktheid van vorm is het hoogste punt, dat hij beoogt. Het is waar, dat hij een meester der taal is; dat zijne gedichten merkwaardig zijn wegens derzelver groote harmonie en melodie; dat hij de kunst verstaat van ze door weelderige tinten en beelden op te sieren en te verfijnen; — maar dit is alleen bijwerk en niet de voornaamste hoedanigheden, welke een echt dichter moet bezitten. Hij bleef gedurende eenigen tijd in de mode, bijzonder bij de dames, omdat zulk eene sentimentele ziekelijkheid *à la mode du jour* was; maar zijne vermaardheid was van geen' langen duur, en hij ontmoette, zelfs in den tijd van zijnen hoogsten roem, zeer gestrenge beoordeelaars. De schrijvers uit de Romantische school namen elke gelegenheid waar, om hem bespottelijk te maken; en A. W. S c h l e g e l schreef een *Wettgesang* tusschen Voss, F. W. A. S c h m i d t (een ellendig dichter ofschoon een goed man) en M a t t h i s s o n, waarin de geaffecteerde manier van den laatsten volmaakt was nageboetst en zeer geestig bespot. Het zoude onregtvaardig zijn, hem het bezit van diep en teeder gevoel te willen ontzeggen; maar het is, voor het grootste gedeelte gedwongen en niet vrijwillig; en deszelfs echtheid is zooveel te meer te betwijfelen, door de gewoonte, welke hij had om er altijd mede te prijken, even als eene paauw, welke trotsch is op haren veelkleurigen staart, en het liefst denzelven uitspreidt, wanneer er vele personen rondom staan om te bewonderen. — M a t t h i s s o n is nog veel meer gemanierd in zijne prozaschriften; waarin zijn stijl dikwijls zoo gekunsteld voorkomt, dat dezelve geheel onverdragelijk is voor een lezer van gezond verstand en natuurlijken smaak. Het is inderdaad moeijelijk voor een Duitsch schrijver gestreng genoeg jegens hem te zijn, omdat hij een zondaar was tegen zoo vele zijner dichtbroeders, in zijne *Anthologie*, waarin naauwelijks eenig dichtstuk aan zijne tuchtroede ontsnapte; en dikwijls van deszelfs beste denkbeeld beroofd werd door zijne beschavingsmanier. M a t t h i s s o n's vriend, S a l i s, wordt algemeen tegelijk met hem genoemd. Zijn schrijfstijl was dezelfde en hij was alzoo gedurende eenigen tijd een gunsteling in Duitschland; daar zijne gedichten sedert derzelver eerste verschijning vijfmaal herdrukt zijn. Hij heeft grooter eenvoudigheid, een dieper gevoel en meer natuurlijkheid dan er in M a t t h i s s o n gevonden wordt, en sommige zijner liederen zijn inderdaad waardig om der nakomelingschap geschonken te worden, als de ontboezemingen van eenen zachten en gevoelvollen geest.

Advertentien.

De *Quotisatie-lijst* voor de *Schutterij*, over het jaar 1838, door Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal bij Gouvernements-order van den 23sten dezer, N°. 123/10, *executoir* verklaard, zijnde en de Kwartiermeester der *Schutterij* H. BENJAMIMS van en met den *eersten* Mei aanstaande op de gewone kantoor uren ten zijnen Huize in de *Watermolenstraat* zullende vaceeren tot de ontvangst der verschuldigde Contributien; zoo wordt hiervan mits deze naar aanleiding van Art. 27 der Wet van 31 December 1835 aan de Contribuabelen kennis gegeven, en dezelve daarbij herinnerd aan Art. 31 en 32 derzelfde Wet in verband met Art. 15 en 16 der Wet van 13/14 Mei 1836, bij welke Artikelen is bepaald dat op poene van vervolging de Contributien voor den *laatsten* Junij van elk jaar moeten aangezuiverd zijn.

Paramaribo, den 26 April 1838.

De Majoor Kommandant der Schutterij,

P. FIERS SMEDING.

* * * (9488) Heden ochtend beviel voorspoedig van eene welgeschapene *Dochter*, R. VAN EMDEN, Echtgenoot van M^r. C. HEILBRON.

PARAMARIBO, *27 April 1838.*

Strekkende deze tot algemeene kennisgeving aan Vrienden en Bekenden.

SURINAAMSCHE MAATSCHAPPIJ VAN *WELDADIGHEID*.

Het HOOFD-BESTUUR dezer Maatschappij het houden eener Openbare Vergadering tot het doen van het verslag over den jare 1837, hebbende vastgesteld tegens vrijdag den 11den Mei eerstkomende, heeft de eer ter kennisse van het algemeen en van derzelver Leden in het bijzonder te brengen, dat deze vergadering zal plaats hebben des morgens ten *half negen* uren, in het Kerkgebouw der *Evangelische Luthersche Gemeente* alhier,

Het HOOFD-BESTUUR voornoemd, noodigt zoo wel de Leden dezer Maatschappij als de overige Ingezetenen dezer plaats ten vriendelijkste uit, de Vergadering bij te wonen, en door eene talrijk opkomst, den luister dier plegtigheid te verhoogen.

Paramaribo, den 25 April 1838.

De Algemeene Secretaris,

P. V O S.

(16557) De ondergeteekende zal op aanstaande Woensdag den 2den Mei e. k. door- en ten huize van den Vendumeester M. A. KEIJSER, des namiddags 4 uren, doen verkoopen:

De *NALATENSCHAP* van wijlen den WelEdelen Gestrengen Heer Kapitein G. MABÉ, bestaande in, MEUBELAIRE GOEDEREN waaronder eene fraai MAHONIJHOUTEN STAANDE KLOK met speelwerk, eene partij BOEKEN, betreffende het Militaire vak, Bouw, en Meetkunde, een Rooimeters Compas, Hoekmeter, Astrolabium, met toebehoorende doozen, eenig ZILVER- en GLASWERK, KLEEDERAGIEN, EPAULETTEN, DEGENS enz., alsmede een Timmerneger genaamd *Andries*.

Paramaribo, den 27 April 1838

H. SPALINGER

Executeur.

(17665) De ondergeteekende Executeur in den Boedel wijlen den WelEdelen Gestrengen Heer Kapitein G. MABÉ, verzoekt, elk en een ieder, die eenige vorderingen ten laste genoemden Boedel heeft, om binnen den tijd van *veertien* dagen, na dato dezes, hunne rekeningen in te zenden, bij den ondergeteekende, om na accoord bevinding onmiddelijk betaling te erlangen; verzoekt voorts diegene welke aan genoemden Boedel verschuldigd zijn, betaling te presteren.

Paramaribo, den 27 April 1838.

H. SPALINGER

(17674) Mevrouw CONRADI geboren DE VEER verlaat de Kolonie.

Scheepstijdingen.

Uitgeklaard.

Den 26sten dezer, de Nd. Am. Brik *Hibernia*, Kapt. C. SAUNDERS, naar *Glouchester*; lading: 235 vaten Melassie.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van B O O N & C°.